

Bude tedy třeba, aby nalézací soud celý děj po stránce skutkové pečlivě prozkoumal a zjistil veškeré okolnosti, které po stránce právní budou rozhodné pro správnou právní subsumpci skutkového děje ve smyslu nahoře uvedených směrnic.

Čís. 6217.

K pojmu svedení podle § 132 III tr. zák.

Není svedením ve smyslu § 132 III tr. zák., dala-li svedená osoba sama podnět ke smilnému činu svým vyzývavým chováním. Zda tomu tak bylo, je posouditi podle chování svěřené osoby v jeho celistvosti, nikoli jen podle jejího chování přímo před smilným činem nebo při něm.

(Rozh. ze dne 9. června 1938, Zm I 572/38.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem svedení ke smilstvu podle § 132 III tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu k opětovnému projednání a rozhodnutí.

Důvody:

Zmateční stížnosti, opřené o důvody zmatečnosti podle § 281, č. 5, 9 a) tr. ř., nelze upříti oprávnění.

Zmateční stížnost není sice provedena podle zákona (§ 288, odst. 2, č. 3 tr. ř.), totiž na skutkovém podkladě rozsudkových zjištění, pokud s hlediska zmatku § 281, čís. 9 a) tr. ř. namítá, že M. nebyla zaměstnána u obžalovaného, nýbrž u jeho manželky, neboť nalézací soud nic takového nezjišťuje. Ostatně by byla tato okolnost též po stránce hmotněprávní, totiž pro pojem svěřené osoby nerozhodná. V tomto směru stačí poukaz na důvody rozhodnutí č. 1347, 1444 Sb. n. s.

Naproti tomu je napadený rozsudek vadný, pokud jde o řešení otázky, zda obžalovaný sedmnáctiletou služebnou M. k vykonání nebo dopuštění smilného činu svedl po rozumu § 132 III tr. z. Svedením ve smyslu uvedeného ustanovení je každé působení na vůli svěřené osoby jakýmikoli prostředky, aby spáchala nebo snášela smilný čin, pokud ovšem osoba ta sama předem neprojevila úmysl oddatí se takovému jednání, nedala podnět k němu ani svým chováním oproti pachateli nebo jemu známým svým způsobem života a chováním, a smilný čin, totiž ono jednání nebo snášení, není takto výsledkem iniciativy svěřené osoby, nýbrž pachatele, ať již tato iniciativa se setkala s větším či menším odporem fyzickým nebo morálním, nebo odporu vůbec nenašla (rozh. č. 3450 Sb. n. s.). Nejde tedy o svedení ve smyslu § 132 III tr. zák., dala-li svěřená osoba sama vyzývavým chováním podnět

k smilnému činu (rozh. č. 3725 Sb. n. s.), pokud se týče když osoba svěřená sama nemravným svým chováním projevila ochotu vykonati nebo dopustiti smilný čin, a obrátivši takto směr chtění osoby nadřízené k činům smilným, sama zavdala popud k jeho projevům (rozh. čís. 1462 Sb. n. s.).

Je proto nesprávný názor nalézacího soudu, pokud v tom směru beztrestnost obžalovaného vylučuje již poukazem na to, že M. nedala sama přímo (nejmě slovně) podnět k smilnému činu, neboť stačilo by pro beztrestnost stěžovatele, kdyby byla M. jiným způsobem, totiž celým svým nemravným chováním dala najevo, že by byla k pohlavnímu sblížení se s obžalovaným ochotná, natož že si toho dokonce přeje. Při tom bylo by pak bez významu, že M. nevyzvala obžalovaného přímo čili bezprostředně předcházejícím vyzývacím chováním ke konkrétnímu smilnému činu, pokud jen obžalovaného přimělo k tomu celé předchozí vyzývací chování M. a pokud by při posouzení celého poměru mezi obžalovaným a M. a celého počínání si obou těchto osob bylo možno tvrditi, že iniciativa k výbuchu smyslů u obžalovaného vycházela přece jen od M. samotné.

Bez významu je při tom, že obžalovaný mohl nebo měl vyzývacímu chování M. propuštěním ze služby nebo jiným způsobem čeliti, neboť s hlediska skutkové podstaty zločinu podle § 132 III tr. z. záleží jen na tom, na čí straně byla ohledně smilných činů iniciativnost, kterou podle toho, co předesláno, nutno posoudit podle chování svěřené osoby v jeho celistvosti a nikoli jen podle chování smilnému činu bezprostředně předcházejícího nebo ho dokonce doprovázejícího.

Pokud napadený rozsudek dospívá k odsuzujícímu výroku tím, že vychází z opačných právních hledisek, je stížen zmatkem podle § 281, čís. 9 a) tr. ř.

Zrušovacímu soudu nelze ovšem ve věci samé rozhodnouti, poněvadž skutkové předpoklady pro správné právní posouzení věci směrodatné nejsou postačujícím způsobem zjištěny.

Bylo proto zmateční stížnosti vyhověti a uznati, jak se stalo (§ 288, odst. 2, č. 3 tr. ř.) a to za předpokladů § 5, odst. 1 zákona č. 3/1878 ř. z. ve znění zákona č. 56/1935 Sb. z. a n. v sedění neveřejném.

V novém řízení bude na nalézacím soudě, aby v příčině celého chování a vystupování M. — nehledíc k okolnostem již zhodnoceným — přihlédl i k výpovědi svědkyně N., podle níž M. nadbíhala obžalovanému již první týden a jednou ho vyzvala, aby jí podržel žebřík, když myla okna, při čemž byla tak nedostatečně oblečena, že bylo viděti její obnažené spodní tělo, a dále k výpovědi svědkyně O., která seznala, že M., když mluvila s obžalovaným, přistupovala k němu, až se ho tělem dotýkala a že obžalovaný sám si stěžoval svědkyni, že M. je mu nepříjemná svou dotěrností a vyzývacími, což aspoň částečně potvrzuje obhajobu obžalovaného, že se M. chovala k němu vyzývací a k němu se tiskla (dokonce v přítomnosti jeho manželky).

Bude též třeba blíže se zabývatí poznámkami M. v jejím zápisníku a zkoumatí, zda tyto poznámky (nejmě slova »úplně jistý«) nepoukazují na jistou iniciativnost M.

Po této stránce bude též záhodno zkoumatí dosavadní způsob žívota M., zvláště když podle lékářského dobrého zdání bylo zjištěno, že M. byla již deflorována, aniž podle rozsudkových zjištění došlo mezi obžalovaným a M. k souloži.

Stejně bude třeba zkoumatí, zda je správné tvrzení obžalovaného a svědkyně N., že M. byla ze služby propuštěna pro krádež a že až poté učinila oznámení pro souzený čin.

Veškeré tyto okolnosti mohou mítí význam pro posouzení otázky, zda iniciativa k smilnému činu, pokud se posuzuje ve smyslu hořejších právních vývodů, vycházela od obžalovaného či od M.

Čís. 6218.

Přihlásil-li obžalovaný ve vyrovnacím řízení dlužníkově fingovanou pohledávku, jejíž pravost dlužník ve vyrovnacím řízení přísežně potvrdil, lze uvažovatí o jeho spoluvíně na dlužníkově křivé přísaze jen, byl-li si vědom toho, že přihlášená pohledávka bude předmětem křivé přísahy dlužníkovy, a přihlásil-li jí právě proto, aby tuto křivou přísahu umožnil.

(Rozh. ze dne 11. června 1938, Zm I 505/38.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti obžalovaného A. do rozsudku krajského soudu, jímž byl stěžovatel uznán vinným spoluvínou na zločinu podvodu podle §§ 5, 197, 199, písm. a) tr. z., zrušil napadený rozsudek, pokud se týká obžalovaného A., a vrátil věc soudu prvě stolice, aby o ní v rozsahu zrušení znovu jednal a rozhodl.

Z d ů v o d ů:

Zmateční stížnost uplatňujíc číselně důvody zmatečnosti podle č. 9 a) a 10 § 281 tr. ř., věcně jen posléze uvedený zmatek, namítá, že nalézací soud neprávem podřadil čin stěžovatelův pod skutkovou podstatu spoluviny na zločinu podvodu podle §§ 5, 197, 199, písm. a), tr. z., neboť stěžovatel se prý nedopustil ničěho jiného než toho, že úmyslně uplatňoval v řízení vyrovnacím nepravou pohledávku, aby tím dosáhl v řízení vyrovnacím vlivu, který mu nepřisluší, a dopustil se prý tím jen přečinu podle § 486 b) čís. 1 tr. z.

Podle zjištění napadeného rozsudku přihlásil stěžovatel ve vyrovnacím řízení proti obžalovanému B. a jeho manželce k žádosti B. po-